

(...).2015

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Straży Miejskiej W.

przeciwko

E. P. córce W. i M. z d. K., ur. (...) we W.

obwinionej o to, że: w dniu 27.10.2015 r. przed godz. 4:25 we W. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki N. o nr rej. (...), zaparkowała samochód na miejscu przeznaczonym dla pojazdu osoby niepełnosprawnej, nie posiadając do tego uprawnień,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinioną E. P. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw, ustalając, że czynu tego dopuściła się na ul. (...) i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 50 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2015 r. ok. godz. 14.25 funkcjonariusze Straży Miejskiej W.: K. P. i J. P., zauważyli zaparkowany na ul. (...) we W., na miejscu przeznaczonym dla osoby niepełnosprawnej, samochód osobowy marki N. o nr rej. (...).

Ponieważ w pojeździe nie było wyłożonej karty parkingowej, uprawniającej do parkowania na miejscach dla osób niepełnosprawnych, strażnicy miejscy wezwali lawetę w celu odholowania auta. Podczas gdy oczekiwali na lawetę, do samochodu podeszła obwiniona E. P., która stwierdziła, że to ona zaparkowała w tym miejscu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej (częściowo) z dnia 17 sierpnia 2016 r.

zeznania świadków: K. P. k. 4

J. P. z dnia 17 sierpnia 2016 r.

notatka służbowa k. 6

szkie sytuacyjny k. 7

E. P. nie posiadała uprawnień do korzystania z miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych.

Dowód: informacja PZdsON k. 37

Informacja Starostwa Powiatowego we W. k. 41

Gabinet stomatologiczny mieszczący się we W. przy ul. (...), w sąsiedztwie siedziby LOT-u, w dniu 27 października 2015r. był nieczynny.

Dowód: informacja lekarza stomatologa k. 34

Przesłuchana w charakterze obwinionej E. P. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że zaparkowała na tzw. kopcercie na ul. (...), ponieważ przywiozła do stomatologa matkę, która jest osobą niepełnosprawną. Dodała, że uprawnienia do parkowania na miejscach dla osób niepełnosprawnych posiadała wcześniej, obecnie uprawnienia te wygasły, ona zaś nie ma czasu na wyrobienie aktualnej karty parkingowej.

Wnosząc sprzeciw od wyroku nakazowego, obwiniona twierdziła, że zapomniała umieścić odpowiednią kartę parkingową w widocznym miejscu, natomiast okazała ją interweniującym strażnikom miejskim.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim odnosiły się one do zaparkowania na miejscu dla osoby niepełnosprawnej oraz posiadania nieaktualnych uprawnień do korzystania z takich miejsc, uznając je za niewiarygodne w pozostałej części.

Relacja obwinionej w części, w jakiej Sąd przyznał jej walor wiarygodności, znajdowała oparcie w zeznaniach świadków – funkcjonariuszy Straży Miejskiej, którzy podejmowali wobec niej interwencję. Świadkowie potwierdzili, że w samochodzie obwinionej nie było wyłożonej karty parkingowej dla osoby niepełnosprawnej. Przesłuchany przed Sądem świadek J. P. dodał, że E. P. informowała funkcjonariuszy, iż posiada stosowną kartę, ale nie wzięła jej ze sobą, twierdziła też, jakoby przewoziła osobę niepełnosprawną, jednak do auta podeszła sama.

Zeznania świadków korespondowały z informacjami, jakie Sąd uzyskał od (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności oraz Starostwa Powiatowego we W., które to urzędy zaprzeczyły, aby wydawały kartę parkingową dla osoby niepełnosprawnej na nazwisko M. K. – matki obwinionej. Informacje uzyskane od tych urzędów wskazywały też, że mimo co najmniej dwukrotnego podjęcia wobec niej interwencji w związku z parkowaniem na miejscach dla osób niepełnosprawnych (co wynikało z wyjaśnień samej obwinionej), nadal nie podjęła ona kroków, aby uzyskać taką kartę.

Sąd nie znalazł żadnych przyczyn, dla których świadkowie – osoby dla obwinionej obce – mieliby ją pomawiać, podobnie jak nie dopatrywał się okoliczności, uzasadniających kwestionowanie rzetelności informacji odnoszących się do karty parkingowej na nazwisko M. K., wobec czego zarówno zeznania obu świadków, jak i powyższe informacje przyjął za podstawę ustaleń faktycznych.

Wersji podawanej przez obwinioną, jakoby przywiozła matkę do stomatologa, mającego gabinet obok siedziby LOT-u, przeczyła także informacja uzyskana od tego lekarza, z której wynikało, że w dniu zdarzenia jego gabinet był nieczynny. Dodatkowo zauważyć należy, że auto obwinionej nie zostało zarejestrowane przez system kamer (...) w dniu 27 października 2015 r. w godz. 8.00 – 15.00, co również czyniło wątpliwą możliwość przemieszczania się pojazdu pomiędzy ul. (...) a ul. (...) – jak twierdziła obwiniona.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, że miejsce, na którym zaparkowała obwiniona, znajdowało się w bezpośrednim sąsiedztwie jej miejsca pracy, a fakt parkowania ujawniony został w godzinach pracy Urzędu Miejskiego.

Przedstawione wyżej dowody nie pozostawiały wątpliwości, że zachowanie obwinionej realizowało znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 92 § 1 kw.

Przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 197 r . Prawo o ruchu drogowym przyznaje prawo niestosowania się do niektórych znaków drogowych dotyczących ruchu lub postoju kierującemu pojazdem, ale wyłącznie podczas przewożenia osoby niepełnosprawnej posiadającej kartę parkingową. W przedmiotowej sprawie ustalono zaś jednoznacznie, że w dniu zdarzenia obwiniona nie posiadała formalnych uprawnień do korzystania z miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych, przede wszystkim zaś – nie przewoziła osoby niepełnosprawnej.

Rozważając kwestię wymiaru kary w kontekście dyrektyw wynikających z treści art. 33 kw, Sąd miał na uwadze, że obwiniona w sposób umyślny uchybiła przepisom, mającym chronić prawa osób, zasługujących – z uwagi na stan zdrowia - na szczególne traktowanie. Postawa obwinionej, jej brak empatii, musiał dziwić tym bardziej, że – jak twierdziła – sama jest córką osoby niepełnosprawnej.

Charakter naruszonego przez obwinioną zakazu czynił niemożliwym orzeczenie wobec niej kary łagodniejszej niż grzywna w wysokości 500 zł, która to kara powinna uświadomić E. P. naganność jej postępowania oraz zapobiec podobnym zachowaniom w przyszłości.

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o przepisy art. 118 § 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw.